

jak
se stät
zlobivou
holkou

SOPHIE
RANALD

motto

Jak se stát zlobivou holkou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Ranald
Jak se stát zlobivou holkou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jak
se stát
zlóbivou
holkou

**S O P H I E
R A N A L D**

Praha 2021

Přeložila Michaela Martinová

*S láskyplnou vzpomínkou na J.,
jednoho z těch hodných hochů*

Když jsem dorazila z práce, zastihla jsem Maddy a Henryho téměř na odchodu. Dodávka, kterou si pronajali, parkovala na ulici před domem, zatímco ti dva stáli v předsíni a jejich zabalené věci se povalovaly všude kolem. Uvažovala jsem, zda se nejprve rozhodli nečekat na mě, ale pak si to rozmysleli – stejně jako jsem já po práci málem vyrazila s ostatními na drink, ale nakonec jsem se rozhodla jít domů, abych se s nimi rozloučila.

„Jé, tys přišla, Charlotte!“ zvolala Maddy s poněkud nuceným veselím v hlase.

„Ano!“ odpověděla jsem se stejně nuceným veselím. „Totiž, Briony a Alice se chystaly po práci do Quag’s na koktejl, ale já jsem s nimi nešla... Nemohla jsem...“

Odmlčela jsem se. Pokusila jsem se podívat Maddy do očí, ale ani to jsem nějak nedokázala. Stála tam, moje nejlepší kamarádka s důvěrně známým obličejem, v naší důvěrně známé předsíni, na sobě měla džíny značky 7 For All Mankind, které jsme před šesti lety objevily v obchodě TK Maxx, a já jsem pozorovala, jak se z nových mění na obnošené a otrhané, a lovila jsem je z pračky víc-krát, než bych dokázala spočítat. Zpoza kočičích brýlí na mě hleděly její zelené oči, hlavu jí zdobily krátce střiže-

né vlasy a ve tváři měla dolíček, který skoro nikdy nemizel, protože se téměř neustále usmívala.

Ale ne teď.

Henry si odkašlal. „Klíče jsme nechali na věšáčku v předsíni,“ prohlásil.

„Chtěli jsme je hodit k Honičovi,“ dodala Maddy a při použití naší přezdívky pro realitního makléře se usmála. „Ale opozdili jsme se a teď už mají zavřeno.“

„Nic se neděje,“ odpověděla jsem. „Udělám to zítra.“

„A zařídili jsme všechno ohledně účtů,“ řekl Henry. „Místní daň, vodu, elektřinu, širokopásmový přenos – a podepsali jsme smlouvu, aby nám tři měsíce přeposlali poštu. Jestli jsme na něco zapomněli, stačí říct.“

„Odeta sem přijde v pondělí uklidit,“ poznamenala Maddy. „Nezapomeň, že pak odjíždí na dva týdny zpátky do Rumunska, ale v agentuře mi slíbili, že sem místo ní pošlou někoho jiného. Řekla jsem jim, ať se s inkasem obrátí na tebe.“

„Ollie od Honiče volal s tím, že majitel domu sehnal někoho, kdo sem zítra zajede a postará se o zahradu,“ pokračoval Henry. „Snad pokácí ten strom. Ale třeba se vůbec neobjeví. Víš, jací tihle lidi jsou.“

„Naše lednička s mrazákem nedorazí dřív než příští týden, takže jsme tu něco nechali – hotová jídla a to chilli, co jsem vařila tuhle večer. Všechno je tvoje. Máš toho tolik, Charlotte, vím, že nemáš na vaření čas,“ řekla Maddy.

„A není to, jako bychom se stěhovali někam na Sibiř,“ doplnil ji Henry. „Budeme hned za rohem v Bromley. Je to jen asi tak hodinku a půl vlakem.“

Hodinu a půl třemi různými vlaky a autobusem, pomyslela jsem si. To už vyjde nastejno jako ta zatracená Sibiř.

Když mi Maddy před šesti měsíci užasle s radostí oznámila, že jim dědictví po Henryho babičce umožní pořídit si vlastní bydlení, a konečně se tak zbaví nejistého, drahého pronájmu v Londýně, který přináší jen mrzutosti, představovala jsem si elegantní byt v módním industriálním stylu s výhledem na kanál někde v blízké zástavbě. Nebo třeba viktoriánský domek s původními krby a naleštěnými dřevěnými parketami, který by s láskou zrenovovali.

Namísto toho si vybrali třípokojový dvojdoměk s velkou zahradou na předměstí. Věděla jsem, co to znamená: nešlo jen o fyzickou vzdálenost, šlo o to, že Maddy a Henry začínají úplně novou životní etapu. Takovou, během níž bude důležité bydlet v blízkosti dobré místní školy, trávit víkendy zahradničením a pořádat večere s Henryho sestrou, která podle všeho žila někde poblíž. Nešlo jen o koupi domu. Znamenalo to, že raketovou rychlostí míří nahoru do dospělého života a nechávají mě daleko za sebou, na místě, kde měsíc co měsíc musím platit nájem, každý den dojíždím do práce stejnou linkou metra a večer chodím spát sama. Až na to, že ode dneška jsem to měla všechno dělat bez společnosti své nejlepší kamarádky.

Uvědomila jsem si, že zírám na špičky svých bot – šedohnědé lodičky s kačenkovými podpatky, které v obchodě vypadaly pohodlně, ale byly zlomyslně špičaté, takže mě v nich celé odpoledne příšerně bolely nohy –, a přinutila jsem se znovu pohlédnout do jejich ustaraných provinilých tváří.

Potom jsem se rozesmála. Ještě že tak, protože jinak by se alespoň jeden z nás brzo rozbřečel.

„Hele, lidi!“ zvolala jsem. „Je mi dvacet sedm! Dokážu se postarat o dospělácké věci. Dělán to už pěknou řádku let. Víím, jak platit účty za plyn, dokážu pustit do baráku uklízečku a došlápnout si na realitáka. Jsem schopná udržet si zodpovědnou práci a v nočním autobusu jsem už neodpadla snad celé věky. Budu v pohodě.“

Maddy se taky zasmála a prohlásila: „Bože, promiň, Charlotte. Samozřejmě že budeš v pohodě. Jen že to je... divný, vždyť víš. Stěhovat se. Po tak dlouhé době. Budeš mi zatraceně chybět.“

„I ty mi budeš chybět. Ale jak říkáte, stěhujete se jenom do jižního Londýna.“

„Víš jistě, že nechceš přijet dneska večer k nám?“ zeptala se Maddy. „Objednáme si pizzu a můžeš nám pomoci sestavit tu knihovnu z Ikey.“

Na okamžik jsem se ocitla v pokušení. Potom jsem si přikázala, ať přestanu být směšná, a řekla jsem: „Ani náhodou! Nebud' praštěná. Je to vaše první noc v novém domově. Potřebujete být spolu sami a pořádně to tam pokřtít, dělat to v kuchyni a tak. A tu zatracenou knihovnu z Ikey si můžete dát dohromady sami.“

„Seš si jistá, Charlotte?“ zeptal se Henry. „Budeme rádi, když přijedeš. V kuchyni si to můžem rozdat kdykoli.“

Přes veškerou snahu svoje pocity zakrýt se mu však ve tváři zračila úleva. Samozřejmě. Od té doby, co se s Maddy dali dohromady – poté co si přečetl náš inzerát, ve kterém jsme hledaly nového spolubydlícího, nastěhoval

se k nám a po pár měsících uvolnil svůj pokoj, aby mohl bydlet s Maddy –, jsem jim byla v patách. Ne pořád, jistě – měla jsem dlouhou pracovní dobu, na dovolenou jezdila s jinými přáteli, chodila na večírky s kolegy a tak podobně (ale randění? Popravdě nic moc). Přesto jsem po celé dva roky jejich vztahu byla třetím členem domácnosti. Ačkoli jsme spolu vycházeli – a vycházeli jsme spolu skvěle –, věděla jsem, že to pro ně nebylo vždycky úplně jednoduché. Obzvlášť pro Henryho.

Nyní měli konečně místo, kde spolu mohli být sami. A za pět měsíců, díky žádosti o ruku na vrcholku mrakodrapu Sharp tak romantické, až jsem z toho šla do mdlob (nebojte, ten večer jsem jim tam nekřenila, ale Maddy mi o tom od té doby už několikrát vyprávěla do nejmenších detailů), chystali svatbu. Nechtěla jsem být za chudáčka, za třetí, skřípající kolo u vozu.

Takže jsem znovu odmítla jejich pozvání na večer s hraním domina a montážními návody a pomohla jsem jim odnést poslední věci do čekající dodávky.

„Tak či onak tady moc dlouho sama nezůstaneš,“ prohodila Maddy znovu poněkud plačtivě. „Ta nová holka by se měla nastěhovat v neděli.“

„Jo.“ Zdálo se to strašně dávno, kdy jsme na internet vyvěsily inzerát na volný pokoj, a dokonce i tenkrát jsem e-maily od lidí, kteří se ke mně chtěli nastěhovat, jenom zběžně prolétla. Zčásti proto, že jich bylo tolik, ale hlavně proto, že jsem si odmítala připustit, že tenhle den jednou skutečně nastane. „Jak že se jmenuje? Pansy?“

„Asi něco takového,“ odtušil Henry. „Nemůžu si přesně vzpomenout.“

„Ale Henrymu se opravdu líbila,“ dodala Maddy. „My slí si, že spolu budete báječně vycházet. Škoda že jsme tady taky nebyly, když se přišla podívat na dům.“

„Jo, opravdu mě mrzí, že jsi jí to tady musel na poslední chvíli celé ukázat sám,“ obrátila jsem se k Henrymu. „Ale všechny prohlídky už byly domluvené, a pak do toho přišla celá ta velká záležitost s Brexitem, kdy Theresa Mayová uplatnila článek 50, nebo ho spustila nebo co s ním vlastně udělala, a já jsem se dostala domů až ve čtyři ráno, protože Colin nás přinutil všechny zůstat v kanceláři, kdyby se náhodou trhy zbláznily.“

„Prosím tě, s tím si nedělej hlavu! Však já jsem taky musela dělat v ordinaci přesčas,“ řekla Maddy. „Ale zdá se, že bude vážně fajn. A mohla by nám zařídit super slevy na oblečení z The Outnet.“

„Ne z The Outnet,“ opravil ji Henry. „Z toho druhého. Dělá tam nákupčí nebo něco podobného.“

„BrandAlley?“ nadhodila Maddy.

Henry zakroutil hlavou.

„Luxeforless?“ navrhla jsem já.

„Myslel jsem, že to je levný obchodák,“ opáčil Henry. „Každopádně Tansy – tak se jmenuje, ne Pansy, ale to je moje chyba – povídala, že dorazí v neděli. Vysvětlil jsem jí, že si musí vyzvednout klíče zítra u Ollieho, tak kdybys je tam mohla zavézt, Charlotte, jestli tě to moc neobtěžuje...“

Řekla jsem mu, že mě to vůbec neobtěžuje. Ne že bych před sebou měla nabitý víkend. Bylo tomu vůbec tak někdy?

„Jenom tady možná nebudu, až přijede,“ poznamenala jsem, „protože máme brunch, Maddy, nezapomnělas? Třetí neděli v měsíci, jako vždycky.“

Tentokrát se na špičky svých bot zadívala Maddy. Byly to obnošené conversky, které dříve bývaly bílé, ale vsadím se, že v nich měla nohy jako v bavlnce.

„Jo, no já to asi tenhle měsíc nedám,“ oznámila mi rozpačitě. „Ale – však víš. Máme toho v novém domě tolik na práci. Ten chlápek, co nám má kachličkovat koupelnu, řekl, že začne už tenhle víkend, a jestli to nechám na Henrym, budeme mít na zdi místo rybí kosti vzor cihel. Takže se nedá nic dělat. Promiň, že jsem to na tebe takhle vybalila. Chtěla jsem to postnout do skupiny na WhatsAppu, ale ještě jsem k tomu neměla příležitost. Ale ostatní tam budou – Molly, Chloë... A určitě se dozvíš všechno o té svatbě Williamovy sestry, co se konala minulý víkend.“

„To je fakt.“ Tvář se mi na okamžik rozjasnila. „A Molly na sobě měla třeshňově červené saténové spodničkové šaty a stahovací spodňáry jako z oceli. Jak bych mohla zapomenout?“

Byla to pravda – Molly nás během několika posledních brunchů bez ustání bavila vyprávěním o tom, jaké cavyky nadělá její budoucí švagrová kolem své svatby. „Bože, opravdu musím nasadit drastickou dietu, abych se do těch blbých šatů narvala a vypadala tak úchvatně, že mě William na místě požádá o ruku,“ prohlásila, načež se společně s námi ostatními dál cpala jako bezedná čínskými knedlíčky vařenými v páře a popíjela Bloody Mary. Věděla jsem ale, že Maddy mi to připomíná jenom proto, aby mě rozptýlila a zahнала můj smutek z toho, že ona tam nebude. Uvažovala jsem, jak často začne na našich dýcháncích chybět, protože budou s Henrym dě-

lat něco ve dvou, třeba něco okolo svatby, samozřejmě mnohem důležitějšího. Naštěstí pro ni to byl v ten okamžik Henry, kdo na sebe převzal zodpovědnost přivést mě na jiné myšlenky.

„A za týden nebo tak se do mého starého pokoje nastěhuje Adam,“ prohlásil.

„Dobře, Adam.“ Uvědomila jsem si, že jsem novým nájemníkům nevěnovala patřičnou pozornost – nebo jsem to spíš odmítala. S radostí jsem nechala na Maddy, aby sepsala inzerát na webové stránky s nabídkou bydlení („Jste duševně zdraví, solventní, čistotní a alespoň trochu praktičtí? Pak jsou dva pokoje pro dva v úžasném prostorném domě v Hackney právě pro vás. Nová koupelna. Týdenní úklid zajištěn. Malá zahrádka. Moderní kuchyň. Pokoje volné z důvodu stěhování do vlastního. Budete bydlet s mojí kamarádkou Charlotte, která nezkazí žádnou legraci, ale často má dlouhou pracovní dobu, takže upřednostňuje též pracující nájemníky. Muž či žena, něco málo pod nebo nad třicet let. Zprávu adresujte Madeleine nebo Henrymu...), a na nich na obou, aby prověřili případné zájemce. A když mi Henry oznámil, že se jeho bratranec (nebo bratranec z druhého kolena nebo něco podobného) vrací ze zahraničí, kde několik let pracoval, a shání bydlení, řekla jsem jen: „Super! To zní skvěle!“ a pádila do práce. V topinkovači jsem přitom zapoměla chleba, který zčernal na uhlí a spustil požární alarm.

„Kde že to byl? V Dubaji?“ zeptala jsem se.

„V Íránu. Jeho kamarád Amir tam má start-up, ne přímo Uber, ale něco takového. Ale teď už jeho firma pěkně šlape, takže se Adam vrací domů. Doufá, že najde práci

jako tvůrce aplikací na volné noze, ale zatím to nejspíš zůstává otevřené. Neviděl jsem ho už celé roky, ale co se pamatuju, splňuje podmínky jako duševně zdravý, praktický a tak dál. Zkrátka se nemáš čeho bát.“

Rozhlédl se kolem, sebral ze země svoji kriketovou pálku a chrániče a hodil je do dodávky.

„Dobrá,“ řekl. „Zdá se, že už jsme připraveni vyrazit. Maddy?“

„Připraveni,“ potvrdila Maddy. Potom dodala: „Jenom to nahoře ještě jednou překontroluju. Jdeš se mnou, Charlotte?“

Následovala jsem ji zpátky do našeho domu – nebo spíš do domu, který býval náš a o který se nyní budu dělit se dvěma naprosto neznámými lidmi. Vypadal pořád stejně, tedy skoro. V kuchyni chyběl jen Henryho futuristický presovač – budu muset investovat a taky si jeden pořídit – a Maddyin přepychový robot na výrobu domácích dortů. Ten určitě potřebovat nebudu. V obývacíku zůstalo všechno téměř při starém, jen působil, jako by v něm někdo začal uklízet, a práci nedokončil – kobereček byl vysátý, ale v knihovně, kde měla Maddy vyrovnané sbírky kuchařek jako Ottolenghi, Mary Berry, *Lahodně s Ellou* a další, se hromadil prach. Podlaha byla zametená, ale odřená v místech, kudy Henry vozil svoje kolo ven a zase dovnitř, znovu a znovu.

Už jsem věděla, že v koupelně to bude vypadat podobně: moje věci úhledně uspořádané na svém místě, kolečko na umyvadle, kde stávala Henryho sada na holení, slabá vůně pivoňkového tělového mléka, které měla Maddy uložené ve skřínce. A ložnice – ta, v níž spali, a ta druhá,

kam jsme Henrymu dovolili odkládat veškeré harampá-dí, protože ačkoli měl dům tři pokoje, byla v něm jenom jedna koupelna a nechťelo se nám otravovat se ještě se čtvrtým spolubydlícím.

„Myslím, že máme všechno,“ prohlásila Maddy.

Spolkla jsem knedlík, který se mi udělal v krku. „Hoto-vo. Poslyš, pořádně si tu první noc v novém domově užijte. Budete mi strašně moc chybět, ale doufám, že víš, že z vás mám ohromnou radost.“

„Vím.“

A pak jsme jedna druhé padly do náruče a před zavře-nými, ztichlými dveřmi vedoucími do jejich prázdných pokojů jsme se hodnou chvílí svíraly v medvědíh objetí.

Dolů už jsem se s Maddy nevrátila. Lehla jsem si na po-stel, chvíli brouzdala po Tinderu, posouvala jsem displej prstem doleva, dokud z toho na mě nezačala padat de-prese. Sešla jsem dolů, nalila si gin s tonikem a upíjela z něj, zatímco jsem zvažovala, jestli si upeču filet z tres-ky s bylinkami zabalený v alobalu, jako to dělal Jamie Oli-ver v televizi. Pomyslela jsem si ale: *Kašlu na to!* a místo toho jsem nasypala na plech mražené hranolky, šoupla je do trouby a snědla je ve stoje u kuchyňské linky s po-hledem upřeným na tmavnoucí letní oblohu, měnící bar-vu z intenzivní modré na šedou, protože mi přišlo moc divné si k tomu sednout.

Potom jsem zašla do potravin na rohu ulice a koupila si vaničku zmrzliny Ben & Jerry's – ani jsem si nevšimla jakou příchut' – a snědla jsem ji v posteli, přičemž jsem dál tupě zírala na telefon.

Byla jsem single tři roky. Tři roky od chvíle, kdy jsem si

uvědomila, že ačkoli spolu s Liamem stále žijeme v našem bytě v Newcastlu a tak nějak vágně směřujeme k manželství a dětem, chci od života víc. Byl to fajn chlap. Byl by z něho dobrý manžel a skvělý táta. Ale zjistila jsem, že se každé ráno dívám na jeho hlavu na polštáři vedle sebe a těch pár minut, než musím vstát a postavit vodu na čaj, strávím přemýšlením: *Sakra. To má být jako všechno?*

Možná bych dál nechala hlavu pevně zastrčenou do písku a dovolila věcem volně plynout až do doby, kdy bychom nejen jeden druhého už nemilovali, ale vlastně už bychom se neměli ani rádi. Potom se však rychle za sebou, v rozmezí jednoho měsíce, seběhly dvě věci. Máma, sama bez partnera už celé roky, vlastně od té doby, kdy jsem byla ještě malá, můj táta si sbalil fidlátka a odešel od nás, mi oznámila, že se stěhuje do Španělska. Jim, chlápek, s nímž se začala vídat rok předtím, byl ve své zámečnické profesi tak úspěšný, že si mohl dopřát důchod v Alicante, kde žila jeho dcera s manželem a dvěma dětmi. A máma se tam chystala s ním, zjevně bez ohledu na to, co si o tom myslím já. Chvilí nato mi nabídli práci snů v Londýně, a to byl přesně ten podnět, který jsem potřebovala, abych ve svém životě provedla velké změny.

To všechno bylo skvělé, až na to, že během celých tří let se vlastně nic jiného nezměnilo. Můj život zabředl do rutiny – jiné, ale stále rutiny: práce, večírky s kolegy, práce, na drink do hospody s Maddy a později s Maddy a Henrym, práce, pravidelné měsíční brunche s Maddyinými kamarádkami – které mě přijaly mezi sebe, aniž se skutečně staly mými vlastními kamarádkami –, práce...

Až dodnes. Teď když byli Maddy s Henrym pryč, uvě-

domila jsem si, jak prázdný nejen dům, ale i celý můj život je. Maddy a Henry měli jeden druhého. Já jsem neměla nikoho. V hlavě se mi znovu vynořila tatáž otázka: *Sakra. To má být jako všechno?* A třešničkou na dortu bylo, že už jsem si víc jak rok ani nevrzla.

Prstem jsem z vaničky vytřela poslední zbytky karamelové zmrzliny a olízla ho. Zanechal na telefonu lepi-vou šmouhu, když jsem do Googlu natukala: „Jak najít lásku, sex a štěstí.“

Jedna věc byla jistá: nebyla jsem jediná, kdo něco takového hledal. Internet byl plný rad, jak si vytvořit na Tinderu takový profil, že si můj idol prakticky vykloubí palec, jakou rychlostí jím bude při prohlížení mých fotek kmitat doprava; jak využít vesmírnou energii, aby se moje sny staly skutečností; jak se v posteli dostat z nuly na nejvyšší rychlost – „Ááách!“ – díky tantrickému milování. Psali i o místním duchovním léčiteli, který sliboval kouzla, díky nimž budu pro muže svých snů neодо-latelná. A to vše jen za symbolický poplatek. Ačkoli na mě udělal dojem svými znalostmi optimalizace pro vyhledávače – jeho webové stránky se během mého vyhledávání objevily mezi prvními na druhé stránce –, rozhodla jsem se tenhle odkaz ignorovat.

Hned na ten následující jsem ale klikla, protože mě název stránky upoutal na první pohled: „Jak se stát zlobivou holkou (průvodce zlobivé holky světem lásky a sexu).“

Jednoduše navržené stránky zdobila fotografie ženy obrácené zády k objektivu. Na sobě měla elegantní červený kabát a procházela se po mostě – nejspíš po Brooklyn Bridge v New Yorku, soudě podle siluety Manhattanu

na pozadí. Vždycky jsem se chtěla podívat do New Yorku, ale nikdy k tomu nedošlo. A jestli budu pokračovat v zajetých kolejích, ani k tomu nikdy nedojde.

Nebylo tam moc textu, stálo tam jen: „Ahoj, vítejte na stránkách *Jak se stát zlobivou holkou*, kde si můžete poslechnout podcasty s radami pro single holky – a třeba i kluky –, které vám pomohou bezpečně proplouvat neklidnými vodami randění. Nazvala jsem je průvodcem zlobivé holky světem lásky a sexu, ačkoli musím připustit, že já jsem daleko konzervativnější, než bych si přála. Ale ráda bych se pokusila soustředit na tuto stránku sebe samé – čerpat z mého smělého já, které zbožňuje pořádný odvaz a zábavu. A protože jste klikli na tyto stránky, hádám, že jste na tom podobně! Nejsem ale žádná spisovatelka, raději mluvím, tak co kdybyste chvíli poslouchali?“

Dobrá, zlobivá holko, pomyslela jsem si, ukaž, co pro mě máš. Sjela jsem níž a zahleděla se na data jednotlivých nahrávek. Nebyly úplně nejnovější – poslední z nich byla nahraná před pěti lety. Pochybovala jsem ale, že by se za půl desetiletí na randění něco výrazně změnilo – dokonce i seznamovací aplikace Bumble existuje už skoro stejně dlouho, řekla jsem si. Bylo tam spousta odkazů: jak si vytvořit atraktivní on-line profil, tipy pro bezpečné schůzky a recenze spodního prádla i erotických pomůcek („Vyzkoušela jsem je za vás, takže vy už to dělat nemusíte. Ale třeba prostě jenom budete chtít!“). Momentálně jsem se cítila asi tak žhavá jako moje prázdná vanička od zmrzliny, takže sexy kalhotky a vibrátory musely počkat na později. Jedna kategorie mě ale zaujala: „Přijměte výzvu a rozdmýchejte oheň vašeho milostného života!“

Třebaže jsem byla v domě úplně sama, nasadila jsem si na uši sluchátka, a teprve potom stiskla tlačítko pro přehrávání.

*Ahoj, kamarádky ve zbrani! Vítejte zpět v **Žak se stát zlobivou holkou** – průvodci zlobivé holky světem lásky a sexu. Pokud mě posloucháte poprvé, srdečně vás zdravím a posílám medvědí objetí.*

Žestli mě posloucháte pravidelně, můžete teď na chvíli vypnout. Vysušte si zatím vlasy, pošlete zprávu na WhatsAppu, umixujte si smoothie, co si jen zamanete – uslyšíme se zase za pár minut, až poskytnu nováčkům základní info.

Asi tak před rokem jsem se rozhodla zdokumentovat svoji životní cestu sérií podcastů. Posluchačky, které už se mnou nějaký ten čas strávily, slyšely moje vyprávění o mých seznamovacích dobrodružstvích – těch podařených, i těch, co se zrovna dvakrát nevyvedla. A že jich bylo, věřte mi. Třeba s Tchořákem to byla naprostá pohroma – pamatujete na něho? Žá teda jo, protože jakmile ho jednou ucítíte, už na něj nezapomenete. Vědí taky, o kom mluvím, když zmíním Psychopata, který – vážně nekecám – žil v domě se svojí nedávno zesnulou matkou, všechny její věci nechal v původním stavu, takže na stěně v rámečku pořád visela její svatební fotografie, a na toaletním stolku ležel dokonce kartáč s chomáčky jejích vlasů. A to ani nemluví o tom, že po mně chtěl, abych to s ním dělala v ŽEŽÍ POSTELI. Nebojte, nedělala. To bych na něj spíš zavolala poldy. Takže na nějakou šukačku vůbec nedošlo.

Slyšíte mě? Úplně odbíhám od tématu! Měla jsem v úmyslu vám říct, o čem vlastně série těchto podcastů je.

V poslední době jsem si něčeho všimla, a to jak ve svém milostném, tak i osobním životě. Uvědomila jsem si, že jsem zabředla do jakéhosi stereotypu. Proto jsem se rozhodla postavit si před sebe řadu výzev, které vlijí mému randění do žil novou dávku dobrodružství. Stala se z něj totiž už jenom dřina a účelová záležitost. A taky doufám, že si užiju víc zábavy a chlapi mě začnou častěji zvát na rande. Není to špatný nápad, co myslíte?

Protože, chápejte, celá tahle věc s randěním není jenom o panu Pravém. Je to o vás – a o mně, samozřejmě –, o objevování nás samých. Abychom si dokázaly užívat dobrodružství, posouvat hranice, dozvědět se víc o tom, jaké ve skutečnosti jsme. A taky abychom měly božské orgasmy, sakra! Já si z tohohle dortu rozhodně chci ukrojit pořádný kus. A co vy?

Odpověděly jste ano, nemám pravdu? Tak co kdybyste se ke mně připojily a spolu se mnou přijaly tyhle výzvy?!

Pojďme na to. První výzva, kterou jsem si před sebe postavila, je jednoduchá, přestože se právě teď zdá stejně obtížná jako zdolat Mount Everest...

2

Nejspíš jsem usnula dřív, než podcast skončil, protože jsem se následujícího rána probudila stále s jedním sluchátkem v uchu. Kabely jsem měla omotané okolo krku a prázdná vanička od zmrzliny ležela vedle mě na polštáři. V puse jsem cítila kyselou pachuť, bylo mi horko, potila jsem se a upřímně jsem si sama sobě připadala dost odporně. Do postele mi rozhrnutými závěsy proudily sluneční paprsky – právě ty mě musely vzbudit.

Potom jsem přímo pod oknem uslyšela mužský hlas. „Olivere? Jo, kámo, tady Tim Gladstone. Jsem u čísla šedesát pět, ale přijde mi, že nikdo není doma.“

Do hajzlu. Takže mě spíš muselo vzbudit klepání na dveře. To bude určitě ten chlápek na prořezávání stromů, kterého jsem podle Henryho měla očekávat. Natáhla jsem si džíny a bosky spěchala dolů.

Otevřela jsem dveře.

„Promiňte, promiňte,“ vydechla jsem. „Já jsem...“

„Si trochu přispala,“ doplnil mě s úsměvem muž stojící na prahu. Sakra. Otevřít dveře někomu neznámému s včerejším make-upem na obličeji, neučesanými vlasy a nevyčištěnými zuby bylo samo o sobě dost hrozné, i kdyby ten chlápek nevypadal, jako by zrovna vystoupil

z obrázku na Googlu po zadání hesla „žhavý podomní obchodník“. Měl zářivě zelené oči a jemné, lesklé hnědé vlasy. Ve tvářích se mu dělaly hluboké dolíčky, které nedokázalo zakrýt ani několikadenní strniště. Reflexní vestu si nechal rozepnutou, takže se mi naskytl výhled na jeho impozantní hrudník a vyrýsované břišní svaly skryté pod bílým tričkem.

„Jsem z firmy Tim’s Trees,“ oznámil mi, díky čemuž jsem si uvědomila, že tam stojím a zírám na něj jako trouba. Naštěstí jsem si včera nesvlékla podprsenku, takže ačkoli jsem byla pěkně rozcuchaná a bylo vidět, že jsem se právě probudila, aspoň mi prsa pod tílkem neplandala jako psí uši.

„Tim’s Trees,“ papouškovala jsem.

„Přišel jsem se podívat na ty větve, co přechnívají nad sousedovu střechu,“ dodal.

„Přechnívající větve,“ zopakovala jsem. „Dobře. Chápu. Samozřejmě. Ehm... to bude na zahradě.“

Dolíčky v jeho tvářích se ještě prohloubily, a třebaže se jeho rty ani nepohnuly, došlo mi, že se snaží potlačit úsměv. Nebo spíš nevybuchnout smíchy nad mojí tupostí.

„Dobře,“ prohlásil. „Jen si vytáhnu z dodávky náradí.“

„Skvěle,“ odpověděla jsem. „Nechám vám otevřené zadní dveře. Za pár minut jsem dole.“

Vyběhla jsem po schodech nahoru a zamkla se v koupelně. Pustila jsem sprchu naplno a s obličejem v dlaních jsem si sedla na okraj vany. Přece to se mnou nemohlo jít za těch posledních pár let z kopce natolik, že jsem ani nebyla schopná mluvit s pohledným mužem, aniž bych

se zakoktávala a červenala jako idiot? A to jsem raději opomněla to, že mám kolem pusy šmouhy od včerejšího pojídání zmrzliny. Vždyť se s pěknými chlapy bavím neustále, pomyslela jsem si. Jenomže to bylo v práci, kde jsme byli všichni ze stejného důvodu a neočekávalo se od nás, že se bude někdo někomu líbit. *Ale tenhle chlápek, ten Tim, je v práci, Charlotte*, připomněla jsem si. *Tak už vlez do té sprchy, hod' na sebe nějaké oblečení a mazej dolů trošku si zaflirtovat.* Zaflirtovat si s ním? Jak mě proboha něco takového napadlo? Pak jsem si vzpomněla. To ten podcast *Jak se stát zlobivou holkou*.

Její první výzva, kterou jsem musela vyslechnout těsně předtím, než jsem odpadla, zněla: flirtovat s neznámým mužem. Flirtovat? Co to vlastně bylo? Skutečně jsem si nemohla vzpomenout, kdy jsem něco podobného dělala naposledy. Moment – muselo to být předposlední léto, kdy jsem byla s Henrym a Maddy na festivalu Creamfields. Čekali jsme ve frontě na nudle ramen, když se se mnou dal do řeči chlápek stojící před námi. Odpověděla jsem mu, naše oči se setkaly a v tu chvíli, právě když jsem si pomyslela *Počkat, on se mnou flirtuje?*, se objevila jeho přítelkyně a praštila ho po hlavě pěstí plným koktejlu Pimm's. Tohle mělo k Romeovi a Julii trochu daleko, že?

Nemusíš to dělat, řekla jsem si. *Žen do toho. Vzdej to při první překážce. Nebo ukaž, co v tobě je, a jdi do toho. Stejně už ho nikdy neuvidíš.*

A tak jsem se vysprchovala, oblékla si kraťasy a jiné, čisté tílko, a kriticky se na sebe zahleděla do zrcadla. Před několika měsíci jsme na našem tradičním brunchi probíra-

ly politiku – no, v trochu širším slova smyslu. Abych byla naprosto upřímná, diskutovaly jsme o tom, jestli je pravděpodobnější zahlédnout jednoho dne alespoň náznak úsměvu na tváři Melanie Trumpové nebo Victorie Beckhamové. A potom Maddy prohlásila: „Všimli jste si, že Trumpova dcera Ivanka jako by Charlotte z oka vypadla?“

Upozornila jsem je na to, že ačkoli máme s Ivankou obě dlouhé blond vlasy a trochu naducané tváře, ona měří přes sto osmdesát centimetrů, zatímco já nemám ani sto sedmdesát. Vážily jsme ale přibližně stejně. Takže kdybyste Ivanku trošku zamáčkli do země, jako když pěchujete kávu, výsledek navlékli do levnějšího oblečení a přidali mu severovýchodní přízvuk, mohli byste získat něco, co by se mi alespoň vzdáleně podobalo, i když ne tak úplně. Obzvláště proto, že můj táta měl do miliardáře asi tak daleko jako vy. A teď, kdykoli jsem se na sebe podívala do zrcadla, uvažovala jsem, jestli si ostatní lidé při pohledu na mě také pomyslí: *Můj bože, ta je jak menší, tlustší Ivanka Trumpová, jen má horší zuby!* Dokážete si představit, co to udělalo s mým sebevědomím.

Zamířila jsem dolů za zvukem, který jsem odhadovala na kvílení motorové pily, a vyšla do pražícího slunce. Dlažební kostky pokrývalo listí, větvičky a menšími větvě, ale Tima jsem nikde neviděla. Zato jsem spatřila Freezera, sousedova bílého kocoura, který na celou tu spoušť hleděl z bezpečí okna v prvním patře a vypadal pěkně našťavaně. Potom zvuk ustal a odněkud se ozval hlas: „Jsem tady nahoře!“

Nevím, jak jsem si představovala, že takový stromový chirurg pracuje. Nejspíš na žebříku. On však byl přímo

na stromě, až tam nahoře, seděl obkročmo na jedné větvi, tvář mu částečně zakrývaly bezpečností brýle, ale ani to mu neubíralo na přitažlivosti.

„Mám skoro hotovo!“ houkl na mě dolů. „Pak už to tady jen uklidím a pojedu.“

„Můžu vám nabídnout čaj nebo něco jiného? Něco studeného?“ nabídla jsem mu. „Dneska je pěkné vedro.“

Bože, vždyť zníš jako herečka z béčkového porna, Charlotte, pomyslela jsem si a ošila jsem se. Nezdálo se ale, že by mu to vadilo.

„To zní skvěle,“ prohlásil, nastartoval pilu a znovu se pustil do práce. Chvíli jsem tam stála a pozorovala ho. Něco na něm – na muži, který prováděl odbornou, fyzickou, nebezpečnou práci – bylo nepopíratelně sexy. Způsob, jakým dokázal zpevnit a zklidnit své tělo, jak se držel na větvi pouze svými silnými stehny. Ve tváři drsný výraz, jak se soustředil na to, co dělá, a vůbec ho přitom nevyvádělo z míry, že je několik metrů nad zemí s přístrojem, který by mu uřízl paži raz dva, kdyby nedával pozor. Vliv samozřejmě mělo i to, že byl mladý a sexy. Jsem si docela jistá, že chlap s pivním pupkem ve středním věku, který prořezává stromy, by na mě takový dojem neudělal. Jestli vůbec takový prořezávači existovali. Možná ne. Možná že všichni spadli dolů a umřeli nebo si uřízli končetinu nebo měli výšek plné zuby a šli raději do důchodu.

Neochotně jsem z něj spustila oči a zamířila dovnitř. V ledniče bylo pár plechovek dietní koly a Harry mi tady nechal i několik lahví piva. Tim si ho nejspíš stejně nedá, protože je v práci a řídí (a ohání se smrtelně nebezpečnou motorovou pilou), ale stejně mu ho chtěla aspoň na-

bídnout. Taky jsem pro všechny případy dala vařit vodu. Všimla jsem si, že se mi trochu třesou ruce, což bylo na-prosto směšné. Vzpomněla jsem si na slova autorky podcastu *Jak se stát zlobivou holkou*, kterou jsem si pro sebe pojmenovala jak jinak než Zlobivá holka.

Nebudte nervózní! Nemusíte s ním přece hned spát! Jenom se trochu pobavte, trochu si zaflirtujte. Užijte si hru očí, řekněte něco vtipného a duchaplného, zasmějte se, když se bude smát on. Třeba dojde i na fyzický kontakt, otřete se o sebe pažemi nebo tak podobně.

Jak těžké by to mohlo být? Odpověď jsem už dopředu znala: ztraceně těžké. Pokud šlo o flirtování, dopadlo by to stejně bídně, jako kdyby se Paul Gascoigne pokoušel o návrat k fotbalu. Oba jsme vyšli ze cviku.

Čekala jsem, až dovláčí veškeré vybavení zpátky do dodávky a uklidí ho. Potom přišel do kuchyně a oznámil mi: „Hotovo. Vaši sousedi už si se střechou nemusí dělat starosti.“

„Co vám můžu nabídnout k pití?“ Neurčitě jsem mávla rukou směrem k rychlovarné konvici a k ledničce.

Svlékl si pracovní vestu a moje podezření ohledně jeho těla se potvrdilo. Paže měl svalnaté tak, až mu napínaly rukávy bílého trička, nyní potřísněného smůlou ze stro-mů a vlhkého od potu v místech, kde těsně přiléhalo. V jeho džínách se ale ukrýval ještě zajímavější sval. Vel-mi, velmi sexy.

„Sklenice vody úplně stačí, jestli vás to neobtěžuje,“ řekl a já si uvědomila, že na něj zase upřeně civím.

Natočila jsem do püllitru vodu z kohoutku a přidala několik kostek ledu. Přála jsem si, abych si jimi moh-

la ochladit hořící tváře. Abych jimi mohla přejet po jeho pevných břišácích, kde by při dotyku jeho kůže okamžitě roztály a jako potůček, který pobízí ke slíznutí, by stékaly k jeho – *Charlotte! Na co to myslíš?*

„Povězte mi, to, co jste tam nahoře dělal, je hodně nebezpečné?“ zeptala jsem se.

„Ne víc než cokoli jiného, vážně. Je to nebezpečné, pokud nevíte, co děláte.“

Přistoupil ke mně a vzal mi sklenici z ruky. Byl tak blízko, že jsem mohla cítit jeho vůni: deodorant nebo sprchový gel, nebo co to bylo, vůni stromů, která mu ulpěla na ruku, a taky jeho samotného – ten sexy mužný pižmový pach. Pomyslela jsem si: *Tohle je nebezpečné. Nevím, co dělám.*

„A čím se živíte vy?“ zajímal se.

„Pracuju ve finančnictví,“ odpověděla jsem. „Jsem administrativní asistentka investičního fondu v Mayfairu. Nic tak vzrušujícího jako vaše práce.“

„Není to vždycky tak vzrušující. Jenom občas.“

Podíval se na mě a já mu pohled opětovala. Na dlouhý okamžik jsme do sebe zůstali zaklesnutí očima a přesně v tu chvíli se něco změnilo. Věděla jsem, že ví, co cítím, a já jsem věděla, že cítí to samé. Ta klidná, prosluněná kuchyně byla najednou tak nabitá sexuálním napětím, jako kdybychom byli v klubu na tanečním parketu nebo na líbáčkách v pokoji luxusního hotelu.

Zjevně jsem ho přitahovala (a nezáleželo na tom, jestli jsem Ivančina baculatá dvojnice), zato jsem nedokázala vymyslet nic vhodného, ať už duchaplného, nebo ne, co by se dalo v danou chvíli říct.

Dlouze se napil, potom mi podal sklenici zpátky a s očima stále přilepenýma na mojí tváři přistoupil blíž.

„Vaše drahá polovička tedy ještě nedorazila?“ zeptal se.

Poslechla jsem si teprve první epizodu *Jak se stát zlobivou holkou*, a ještě ani ne celou, protože jsem usnula. Ale byla jsem si docela jistá, co by autorka podcastu udělala na mém místě.

Soustředila by se na tu zlobivou holku uvnitř a řekla by: „No, víte, zrovna nikoho nemám,“ koukla by na něj zpod sklopených řas a pohodila by vlasy.

A potom by sama přistoupila o krok blíž, ten jediný, který zbýval, aby stála těsně u něj. Natáhla by ruku a dotkla by se jeho paže tam, kde se mu z rukávu boulil biceps, a zjistila by, že jeho kůže je na dotyk tak horká a jemná, jak na první pohled vypadá, zatímco sval pod ní tvrdý a silný. Usmála by se, zaklonila by hlavu a čekala, až ji políbí, dotkne se jí a všechny další věci, co potom obvykle přicházejí. Nebo by si možná dodala odvahy a vrhla by se na něj sama.

Ale já... já jsem nic takového neudělala. Já jsem to radši zabalila. Slyšela jsem svůj vlastní hlas vyhrknout: „Vlastně by měl každou chvíli dorazit domů.“

„Tak to bych měl asi radši jít,“ odtušil.

Čekala jsem, dokud se vrčení motoru jeho dodávky neztratí v dálce, načež jsem se sesunula na gauč. Celá jsem se chvěla vzrušením. Nedotkla jsem se ho. Ani jsem s ním pořádně neflirtovala. Ale udělala jsem aspoň něco – jako by se ve mně znovu probudila ta část mého já, o níž jsem si myslela, že už dávno neexistuje. Cítila jsem se víc naživu než za několik posledních měsíců.

Proboha, Charlotte, vždyť tys skoro ojela chlapa, co prořezává stromy!

Molly a Chloë jsem však následující den při našem brunchi o svém skoro dobrodružství nevyprávěla. Kdyby tady byla Maddy, možná bych se o něm zmínila – možná bych si dokonce celou záležitost trochu přibarvila, rozplývala se nad Timovou rajcovností a zlehčovala vlastní slabošskou odpověď –, ale ona tady nebyla, a tak jsem mlčela.

Místo toho jsme mluvily o tom, jaké jsou šance, že Molly její přítel William někdy požádá o ruku (vzdálené, pomyslela jsem si, jsou spolu už celé roky a podle toho, co jsem zatím vypožorovala, je William naprosto spokojený s tím, že mu Molly každý večer vaří večeři a žehlí mu oblečení, tak proč by na tom měl něco měnit), o Garethovi, což byl Chloëin podle všeho dokonalý nový objev (seznamila se s ním na internetu několik měsíců poté, co jí Sam zlomil srdce, z čehož byla tak na dně, že šíleně zhubla, takže ani nemusela vtahovat tváře, když si dělala selfíčko na svůj profil na Tinderu), a o tom, jak přežiju příští týden v práci, aniž bych se zbláznila a přizabila Pierse sešívačkou (ani to nebyl můj šéf, a stejně se mnou zacházel, jak kdybych byla jeho holka pro všechno).

Teprve když jsem o hodně později vystoupila z metra, trochu namazaná po několika skleničkách margarity, uvědomila jsem si, že jsem úplně zapomněla na svou novou spolubydlící, která se měla dneska nastěhovat. Chudinka, pomyslela jsem si. Přijede sem a nikde ani noha. No, alespoň měla čas pěkně si to tady v klidu obhlédnout a rozhodnout se, do kterého ze dvou volných

pokojů si nastěhuje věci. Přidala jsem do kroku, rychle zahrnula za roh do naší ulice, jen jsem se na okamžik zastavila, abych podržala Freezera, hovícího si na zídce před sousedním domem, pod ježatou bílou bradou. Bylo sedm hodin – dost času na to, abychom si spolu zašly do hospody a lépe se poznaly.

Když jsem však odemkla dveře a zavolala „Haló?“, nedostala jsem žádnou odpověď. Znovu jsem zavolala, potom jsem vyšla po schodech nahoru, abych se rozhlédla kolem. Obě ložnice pořád zely prázdnotou a působily opuštěně, jak už to mají neobydlené pokoje ve zvyku. Ačkoli Henry už v té své nespál několik měsíců, s jeho oblečením ve skříni a lyžemi opřenými v rohu místnosti vypadala stále používaně.

No nic. Tansy se musí objevit každou chvíli, a potom už bude dům znovu působit opravdu zabydleně a já si v tom velkém prostoru nebudu připadat tak ztracená. Prozatím se mi ale do duše vkrádal těžký pocit sklíčenosti z nedělního večera tráveného o samotě. Víčka mi ztěžkla po koktejlech vypitých během brunchu a začala na mě dorážet kocovina. Sklesle jsem naplnila pračku prádlem, potom jsem chvíli zírala do ledničky, ale nic z jejích zásob mě nezaujalo. Nakonec jsem si uvařila konvici čaje, vzala si nahoru do pokoje balíček sušenek Hobnobs, vlezla si do postele a pustila si na tabletu seriál *Jamestown*.

Musela jsem usnout, protože potom už si pamatuji jen to, že jsem se podruhé tento týden s trhnutím probudila za zvuku klepadla narážejícího do dveří a odpovídajícího tlukotu mého srdce. Podívala jsem se na hodinky – bylo půl dvanácté.

Co to sakra je? Kdo se k někomu stěhuje v neděli skoro o půlnoci? Ale co když to vůbec není Tansy, ale někdo úplně jiný? Luke a Hannah, kteří bydleli hned vedle, nás jednou takhle vzbudili, protože šli do hospody, zapomněli si klíče a potřebovali přelézt přes náš plot, aby se vloupali do domu zezadu. Co když to je policie? Co když se něco stalo Maddy nebo Henrymu? Myšlenky mi vířily hlavou jedna za druhou – každá děsivější a méně pravděpodobná než ta předchozí –, a tak jsem na sebe hodila nějaké oblečení a seběhla dolů.

A tam, s naditým batohem na zádech, těžkou cestovní kabelou položenou na příjezdové cestě vedle sebe a obrovskou kyticí růžových růží v rukou, se zjevil andílek od Victoria's Secret. Nevymýšlím si – vypadala tak úchvatně, že jsem nemohla jinak než tam stát a zírat na ni. Byla mnohem vyšší než já a měla dlouhé, medově blond vlasy, rozčepýřené a hedvábně jemné zároveň. Její fialkové oči rámovaly dlouhé černé nadýchané řasy, byla neuvěřitelně štíhlá, a přesto jí nechyběly dokonalé ženské křivky. Její ústa se podobala růžovému poupátku, dokud se neusmála a neodhalila tak rovné zuby bílé jako perličky.

„Ty musíš být Charlotte,“ řekla lehce nakráplým hlasem, který skvěle doplňoval její až směšně sexy vzhled. „Omlouvám se, že jdu tak pozdě. Byl to hrozný den – nějak se mi to vymklo z rukou a nenapadlo mě, že realitní kancelář už bude zavřená, takže jsem si nemohla vyzvednout svůj klíč a neměla jsem tvoje telefonní číslo. Počkala bych do zítřka, ale neměla jsem kam jít.“

Uvědomila jsem si, že blokuju dveře – možná si myslela, že ji nepustím dovnitř. Zahanbeně jsem ustoupila.

la stranou a zamumlala něco jako, aby šla dál. Škobrtla o rohožku a jen tak tak stačila udržet rovnováhu. Kytky jí upadly na zem a mně došlo, že je úplně namol.

Na vteřinu jsem dostala na Henryho příšerný vztek. Co si jako myslel? Nechtěli jsme za spolubydlícího někoho, kdo se alkoholu ani nedotkne a bude žít jako pous-
tevník, ale přece jen někoho alespoň přiměřeně rozumného, a on mi sem pošle takovou potrhlou ožralu. Potom jsem se na ni znovu zahleděla a viděla jsem celou scénu přímo před sebou.

Henry se určitě snažil klást té dívce otázky o ní samotné, o její práci a společenském životě, ale tváří v tvář její přitažlivosti, která byla mimo veškerá měřítká, šly její odpovědi jaksi úplně mimo něj. Mohla mu říct, že je dealerka cracku nebo že je na útěku před federály nebo že ji soudně vystěhovali z předchozího podnájmu, protože to tam jen tak pro zábavu vypálila až do základů – mohla mu vykládat naprosto cokoli, a stejně by pro něj zůstala ideální spolubydlící. Ne že by byl Henry nějaký chlípny slizoun nebo něco podobného – byl do Maddy opravdu blázen –, ale přesto. Při pohledu na Tansy by každý normální muž ztratil schopnost rozumně uvažovat.

Tansy shodila batoh na zem a začala se v něm přehrabovat, načež vytáhla lahev šampaňského a podala mi ji i spolu s lehce pošramocenými růžemi.

„Ty jsou pro tebe,“ prohlásila. „Moc se za tohle všechno omlouvám, fakt.“

Přemýšlela jsem, jak se jí sakra podařilo, jestli byl její den tak chaotický, jak tvrdila, najít otevřené květinářství, kde prodávali tak překrásné růže, a vinotéku, kde bylo

k sehnání šampaňské Perrier-Jouët Belle Epoque, ale nezeptala jsem se jí. Jen jsem poděkovala a řekla: „Mám tě provést po domě?“

„Prosím, nedělej si se mnou starosti. Vidím, že jsem tě vytáhla z postele, a sama jsem úplně hotová. Jestli ti to nevadí, půjdu rovnou do postele.“

Odpověděla jsem, že mi to nevadí ani trochu, a ona mě následovala po schodech nahoru. Rozhlédla se kolem sebe, potom se otočila a zamířila do Maddyina bývalého pokoje.

„Nechám tě se zabydlet,“ prohodila jsem. „Koupelna je tady a můj pokoj hned vedle. Ten vedle tvé ložnice je taky prázdný, ale příští týden se tam má někdo nastěhovat, takže zase bude plný dům.“

„Super!“ prohlásila Tansy, usmála se tím svým ohromujícím úsměvem a zívla. Dokonce i její krční mandle vypadaly úchvatně. Ačkoli mě způsob jejího příjezdu poněkud otrávil, měla jsem pocit, že bude nemožné nemít ji ráda.

Sešla jsem dolů a zhasla světla, ale vtom jsem si vzpomněla na nádhernou kytici růží. Jestli je nedám do vody, ráno bude po nich. Prošmejdila jsem kuchyňské skříňky a našla džbán, který jsme občas používali na Pimm's. Natočila jsem do něj vodu a stáhla z květin celofán. Bylo jich tolik, že jsem je jen stěží všechny nacpala dovnitř. Už jsem chtěla vyhodit obal do plastů, když jsem si všimla přiložené bílé kartičky. Zdobným rukopisem květinářky na ní stálo:

Minulou noc jsi byla skvělá, jako vždycky. Travis.

3

Když jsem pak v horké pondělní ráno stála v metru s obličejem přitisknutým k podpaží muže vedle mě (*Tchořáku, jsi to ty?*), zdálo se mi těžké mít ráda cokoli: dobře naladěnou autorku *Jak se stát zlobivou holkou*, svět jako takový, a ještě méně svoje nudné já a otravnou rutinu.

Po příjezdu Tansy jsem ležela s očima otevřenýma do kořán snad celé hodiny, naslouchala tlumeným ránám a nárazům, jak se snažila být při vybalování potichu, ale stejně jako komukoli jinému, kdo byl zrovna pod parou, se jí to vůbec nedařilo a nadělala svým chozením po špičkách a šeptáním příšerný hluk. „Do hajzlu,“ ozvalo se každou chvíli. Když skončila, zůstala jsem ještě chvíli vzhůru a doufala, že mi to všude nepozvrací. Ale nic se nestalo – dům byl tichý a její přítomnost naznačovala pouze jemná vůně linoucí se z růží, které přinesla, nebo možná z Tansy samotné.

A nyní, s unavenýma očima a jízlivou náladou, jsem nebyla ve stavu, kdy bych dokázala zvládnout celý týden v práci. Vypotácela jsem se z vlaku a ven ze stanice, přičemž jsem stejně jako každý den uvažovala, co přimělo majitele investičního fondu umístit svoje kanceláře právě do Mayfairu, kde se musíte prodírat davy turistů, kteří

zjevně nikdy předtím nejeli vlakem, než aby se usídlili v City, kde se dojíždějící s prázdným výrazem v očích rychle pohybovali tunely, jako by je někdo řídil dálkovým ovládáním.

Jakmile jsem však prošla dveřmi do vstupní haly budovy, v níž jsem pracovala, lemované akvárii s rybičkami, nálada se mi zlepšila. Zní to poněkud tragicky, já vím, ale svoji práci jsem milovala. Samozřejmě byly chvíle, kdy jsem fňukala a nadávala na ni, ale povětšinou přetrvával pocit vzrušení a netušených možností, který se dostavil, jakmile jsem tohle místo spatřila poprvé, když jsem dorazila na pohovor, a už ve mně zůstal.

Vzpomínám si, jak jsem seděla v měkkém koženém křesle barvy cappuccina naproti Margot, vedoucí provozu, mezi námi světlé dřevo obrovského jednacího stolu, a pomyslela jsem si: *To chci*. Podívala jsem se na její nádherné šaty z rezaté vlny, strohé, ale ženské, a představila si, že mi jednoho dne bude podobné oblečení také říkat paní, že ze mě bude vyzařovat stejná jistota a autorita. Představila jsem si, jak dělám pohovor s někým, jako jsem já, aniž by ta osoba na druhé straně stolu měla nejmenší tušení, že jsem vyrostla v činžáku a brala přídatky na školní obědy. Cítila jsem úzkost a byla jsem vystrašená, ale zároveň jako bych sem patřila – nebo sem přinejmenším chtěla patřit.

Pamatuju si, jak Margot prohlásila: „Nemyslete si, že tahle práce bude vždycky jenom o tom, co vás baví, Charlotte. Nebude. Je to juniorská pozice. Strávíte spoustu času jednáním s klienty a přípravou prezentací a budete pomáhat našemu obchodnímu řediteli Piersovi s marke-

tingem, když bude potřebovat. Ale pokud zrovna nebude po ruce nikdo jiný, může se vám taky stát, že budete vařit kávu na schůzi. Jestli bude tým prodejců zpracovávat data pro prezentaci až do dvou do rána a na vás bude tu prezentaci připravit, zůstanete tady, dokud neskončí. Kdyby někdo potřeboval vyzvednout prádlo z čistírny... Udělejte si obrázek sama.“

Udělala jsem si ho. A ke svému údivu jsem to místo získala společně s platem, který se zdál závratně vysoký až do chvíle, kdy jsem zjistila, jak tvrdě budu muset pracovat, abych si ho zasloužila.

Jakmile jsem to pondělní ráno vystoupila z výtahu a vkročila do kanceláře Colton Capital, uslyšela jsem Colinův řev. Během každodenní práce jsem s ním díkybohu téměř nepřišla do styku, ale pořád to byl můj šéf – nás všech, protože tuhle společnost vlastnil –, a na jeho křik už jsem si zvykla. To, že sem však dorazil tak brzo ráno, nevěstilo pro nadcházející týden nic dobrého.

Cestou ke svému stolu jsem kradmo pohlédla skleněnou stěnou do zasedací místnosti připomínající akvárium, kde se Colinovy eskapády obvykle odehrávaly. (Pokud se někoho nechystal skutečně vyhodit. V tom případě byl zaměstnanec pozván do jedné ze soukromých zasedaček, kde se k němu připojili vedoucí oddělení lidských zdrojů a vedoucí právního oddělení, následně vyveden z budovy ochrankou a později si musel poslat někoho, kdo mu vyzvedne osobní věci uložené v papírové krabici.)

Věděla jsem tedy, že ať už mého šéfa to ráno rozzuřilo cokoli, pravděpodobně to pro nikoho nebude koneč-

ná. Většinou jsem nerozuměla tomu, co říkal, jen občas ke mně dolehla slova jako „stupidní, nekompetentní idiote“ nebo „snažíš se s celou touhle firmou pěkně vyjebat“ – typické fráze Colinových tirád. Co mě ale překvapilo, byla totožnost jeho oběti.

Colin pochodoval sem a tam, což dělal většinou, když si někoho podával, prakticky se odrážel od země jako hopík, jeho krátký, zavalitý trup se dmul vzteky a čelist se mu třásla, takže vypadal trochu jako rozzuřená žába: téměř komicky, pokud jste nebyli osobou, na níž si právě chladil žáhu.

Muž poslouchající jeho kázání oproti tomu klidně stál obrácený zády ke skleněné stěně, takže zbytek kanceláře nemohl vidět jeho tvář, a on si tak zachovával alespoň zdání důstojnosti. Jenomže já bych tuhle postavu rozpoznala i zezadu kdekoli. Nikdo nebyl tak vysoký a neměl tak široká ramena ukrytá v dokonale střiženém italském obleku, o která by se dalo krásně opřít, ani tak bezvadně vystylované lesklé černé vlasy.

Renza se před pár měsíci podařilo přetáhnout z konkurenčního fondu a až do dnešního dne byl mazánkem Colton Capital. Dostal na starost portfolio v hodnotě pěti set milionů liber – pořádná porce pro nově příchozího – a vedl si pozoruhodně dobře, bez jakýchkoli výkyvů. Občas jsem si posmutněle dovolila přemýšlet o výši bonusu, který putoval jeho směrem, a uvažovala jsem, co bych s ním dělala, kdyby byl můj. Mohla bych složit zálohu na byt – co zálohu, mohla bych rovnou zaplatit celou částku, a ještě by mi zbylo dost, abych si celé roky kupovala boty, zajela si na luxusní dovolenou a mohla

bych si dovolit i auto, kdybych chtěla. Vzala bych babičku na prázdniny na Bahamy, ačkoli abych pravdu řekla, ona by si nejspíš radši zajela do Blackpoolu.

Jindy jsem si dovolila snít na pár okamžiků o Renzovi samotném, přemýšlela jsem, jak by ta široká pevná ramena vypadala bez strohého pracovního oblečení, jestli by jeho vlasy byly na dotek stejně hedvábné jako na pohled a zda by se v posteli choval stejně směle a zkušeně jako v práci.

Kdykoli jsem zjistila, že se moje myšlenky zatoulały tímhle směrem, pevně jsem je znovu přitáhla zpátky tam, kam patří. Věděla jsem, kam by ta cesta vedla: viděla jsem, co se stalo Larisse, která udělala tu chybu, že se vyspala s jiným správcem portfolia. Potom už s ní nikdy nepromluvil ani slovo, zato jeho kolegové ano. Začali se totiž sázet, kdo z nich ji dostane do postele jako další, a nakonec už to pro ni bylo tak neúnosné, že odešla. Takže jsem věděla, že zbláznit se do Renza – vlastně do kohokoli z těch vysoce ambiciózních, z fitka namakaných chlapů v obleku, kteří si po firmě vykračovali jako pyšní pávi a dávali svoji mužnost a svůj úspěch na odiv stejně neomaleně a ctižádostivě, jako dávali na odiv svoje kožené boty za tisíce liber –, by nepřineslo vůbec nic dobrého. Co se mužských kolegů týkalo, striktně jsem dodržovala pravidlo, že co je v domě, není pro mě.

Ale cena, jakou Renzo a ostatní platili za svoje obrovské příjmy, byla vysoká. Nejen nekonečné hodiny strávené v práci a jistota, že i je si dříve nebo později šéf pozve do akvária, aby dostali pořádnou sodu, ale taky tlak: vědomí, že každý den fakticky hazardují s miliony liber

a jednou zaručeně prohrají. Nezáleželo na tom, jak byla data předkládaná výzkumnými a kvantitativními analytiky robustní, nezáleželo na jejich sebejistotě plynoucí z důkladné znalosti trhů, na nichž obchodovali, pořád to nebylo o moc jiné než vsadit veškeré peníze z vašeho bankovního účtu padesát ku jedné na outsidera dostihu Grand National jenom proto, že má roztomile svěšené uši a je vám ho líto. Věděla jsem to a oni to věděli také – odtud to popichování a naparování se, ta neúprosná chlapácká kultura, díky níž jsem si občas přišla, jako když se prodírám ryzím testosteronem, kdykoli jsem se snažila dostat ke svému pracovnímu stolu.

Odložila jsem kabelku a zapnula počítač. Umírala jsem touhou po kafi, ale cestou do kuchyně bych musela znovu projít kolem akvária. Místo toho jsem se tedy rozhodla soustředit se na prezentaci, kterou jsem dávala dohromady pro Pierse a která měla být hotová už dneska večer. Vzhledem k tomu, kolik mi toho ještě zbývalo dodělat, jsem se duševně připravila na oběd v kanceláři a hodně pozdní odchod domů.

Jakmile jsem klikla na soubor v PowerPointu, koutkem oka jsem zachytila, jak se skleněné dveře prudce otevřely a objevili se Renzo s Colinem. Na Colinově zpoceném obličejí naskákaly skvrny, na čele mu zřetelně naběhla žíla. Vždycky jsem se obávala, že to jednoho dne s tím svým nervovým záchvatem přežene a padne mrtvý k zemi. Renzo na rozdíl od Colina nehnul ani brvou – podle emocí zračících se v jeho obličejí spolu mohli klidně diskutovat o počasí nebo o kriketu nebo něčem podobném. Když Renzo procházel kolem mého stolu, taktně jsem se